

Paní Věra – klobouk dolů!

Název emise: Osobnosti: Věra Čáslavská

Den vydání: 3. května 2017

Hodnota: 16 Kč – č. 924 (ČP)

Výtvarný návrh: Zdeněk Netopil

Rozměr známky, obrazu: 23 x 40 mm

Tisk: Poštovní tiskárna cenin, Praha

Druh tisku: OF

Tisková forma: 4x 50; **Papír:** ofsetový

Náklad: 750 tis.

FDC: OTp; v barvě šedé; **Tisk:** PTC Praha

Rytec FDC: Bohumil Šneider

Náklad FDC: 4.700

Poslední z dnešních emisí je věnována osobnosti, kterou znají všichni, tedy alespoň u nás, a pokud ne všichni, tak minimálně ti trochu starší. A nejen u nás, ale i v cizině, a to i velmi daleké, přes půl zeměkoule na východ i na západ. Jde o ženu neobyčejného osudu, s oslnivými vzestupy, světovou slávou i osobní tragédií antického rozměru. Věra Čáslavská.

Měl jsem štěstí, že jsem se s ní trochu znal a jestli bych měl na někoho ukázat rčení, že čím větší osobnost, tím „obyčejnější“ a lidštější člověk, mohla by být příkladem. A protože o tom, jací jsme, dobře vypovídá i to, s kým se stýkáme a koho máme rádi, dovolte osobní vzpomínku. S Věrou Čáslavskou mě seznámili moji dlouholetí přátelé, Jarmila Mykytyňová a Miroslav Špaček, dnes už dávno manželé a oba v důchodu, ale tehdy poštáči jako já, tedy abych byl přesný, oni byli poštáči o hodně výše postavení. Já začínal u pošty před bezmála pětácti lety jako doručovatel na obvodní poště v Praze 6 v Kafkově ulici (je pojmenována po sochaři Bohumilu Kafkovi, a nikoli po jeho slavném jmenovci spisovateli Františkovi – ano, podepisoval se leckdy i česky!). Pak škola, krátká epizoda v nakladatelství (kde jsem se ale seznámil s Pavlem Čtvrtníkem, ředitelem Poštovního muzea), a v roce 1984 jsem nastoupil do Poštovní filatelistické služby. A právě tady jsem se poprvé setkal s Jarmilou. Pamatuju si to jako dneska. Zavolali mě do ředitelny, tam seděla hezká mladá urostlá holka a smála se jako blázen. Zrovna tam něco vyřizovala s ředitelem Pofisu Pospíšilem (pracovala na nadřazeném ředitelství a myslím, že měla náš podnik na starosti) a hned mi svým bezprostředním vystupováním padla do oka. V následujících letech jsme měli řadu služebních příležitostí ke spolupráci, například při přípravě Světové výstavy poštovních známek PRAGA 1988. V rámci své pracovní náplně měla ke známám, jejich vydávání a prodeji blízko i nadále, a protože i já jsem působil ve stejném oboru, neztratili jsme se z očí ani později. Na první bližší setkání s Miroslavem Špačkem si pamatuju taky dobře. Bylo to počátkem 90. let, to už jsem byl vedoucím oddělení známkové tvorby na federálním ministerstvu spojů, mým šéfem byl Vincenc Nimmerfroh (mimořádná osobnost!) a jednou k němu přišel cosi projednávat Mirek, který byl tehdy náměstkem ředitele České pošty. Už když vešel do místnosti, bylo vidět, že je to skutečný frajer. Mírně se usmíval, ale

ne povýšeně, pozorně naslouchal i nováčkovi, jako jsem byl já, a mluvil naprosto orientovaně a k věci. A tihle dva celoživotní poštáči (jímž mimochodem filatelisté mají za co děkovat – minimálně za uspořádání výstav PRAGA 1998 a 2008) mě seznámili s paní Věrou. Jako oni bydlela totiž v Černošicích u Prahy, kde měla malý byt se zahrádkou v domku po rodičích. Potkali se, byli si sympatičtí (i proto o nich mluvím, abych ukázal, jaké lidi měla paní Věra ráda), skamarádili se, a když potřebovala nějakou právní radu, seznámil jsem se s ní i já, a pak jsem měl příležitost se s ní čas od času potkávat – u nás v Klimentské, a hlavně doma u Jarmily a Mirka nad pečenou kachnou (mňam). Naposledy to bylo krátce před její smrtí, kdy vypadala, že svou těžkou nemoc překonává, a o to větší to byl šok, když jsme se dozvěděli o jejím skonu. O paní Věře je těžké mluvit, a už vůbec to nejde v pouhém článku, byla by třeba celá kniha. Kdybych měl stručně vyjádřit svůj pocit z ní, řekl bych *Laskavá bojovnice*. Zdánilivě je to protimluv, ale ji v mých očích vystihuje.

I proto mám radost, že známka na její počest je zdařilá (trochu jsem se bál, aby to nedopadlo jako s Oldřichem Kulhánkem nebo Bohumilem Hrabalem). Ale Zdeněk Netopil je borec (když už jsme v oblasti sportu). Zobrazil ji věrně, ale ne otrocky podle fotografie, která zjevně pochází z Věříných mladých let. Vědomě nebo mimoděk – což je nakonec jedno – vnesl do její tváře slabý nádech rysů z dospělosti, představil ženu, která má něco za sebou a zvidavě a mírně optimisticky hledí do budoucna. Autorův rukopis je charakteristický, známky z jeho dílny poznáme mezi ostatními, současně se však nestaví nad téma, kterému naopak dává vyniknout. Kvalitní ofset je v tomto případě správně zvolenou tiskovou technikou, a není třeba se staromilsky ohlížet za rotačním ocelotiskem kombinovaným s hlubotiskem – ten naopak dobře poslouží při jiných příležitostech. Šneiderova rytina na FDC je zdařilá a uměreně velká, aby nezastíňovala samotnou známku. Razítko je jednoduché až prosté, ale k téhle příležitosti se hodí.

Co říci závěrem? Neokázala a zdařilá vzpomínka, na bojovnici a statečnou ženu, po které se nám bude stykat... FB

